

Autor de 74 invents i ferm en la seva voluntat d'innovació, aquest empresari jubilat continua creant sense parar

“Ara no hi dono tantes voltes”

BÀRBARA JULBE
Aiguaviva

Tenia els cabells ondulats i negres com el carbó, les celles espesses i els ulls grans i molt cridaners. Ho observava i ho tafanejava tot. Així era de petit Josep Argelaguet, un nen que s'entretenia muntant i desmuntant joguines i fent invencions. Als set anys, es va entestar a treure les peces que componien un dels seus trens preferits. Primer els llums, després les portes, va continuar amb els vagons... Fins que una de les diminutes rodes del comboi va acabar al seu estómac; se la va empassar sense saber com. “Va ser divertit –recorda en Josep–. Quan reia, feia un soroll estrany perquè es va quedar encallada a la part alta de la tràquea, encara que després, de manera espontània, se'n va anar cap avall. La mare, espantada, em va portar de seguida al metge, però em van dir que la trauria quan defeqüés. Ningú més no es va recordar del meu problema. Suposo que la vaig expulsar; si no, ja s'hauria rovellat”, ironitza.

Des que va fer els 75 anys –ara en té 77–, aquest conegut empresari de la indústria metal·lúrgica –que es va jubilar fa anys– admet que cada dia que passa és com si els ossos pesessin una mica més. Lluny ha quedat aquella agilitat de la que tant presumia quan de jove feia atletisme. “Josep, frena, no facis ximpleries”, penso davant un descampat”. Encara el tempta molt arrencar a córrer. “Però fer-ho seria una temeritat”, aclareix. Reconeix haver perdut lleugeresa i reflexos, però, malgrat això, manté el dinamisme i l'energia mental que li permet continuar sent un nen i donar curs a la seva imaginació per no deixar d'innovar.

“La gent que no pensa és propensa a la manipulació. Pensar et dona defenses per a tot”, afirma en Josep, que va néixer i va viure a Barcelona i, als 40 anys, amb la dona i els tres fills, es va traslladar a Girona. Humil i sense pretensions –que no siguin les de millorar la qualitat de vida de les persones–, ha ideat fins ara 74 invents (no tots patentats). “Sóc una persona fastigosament

“Sóc una persona fastigosament observadora; ho sóc des que era un nen”

observadora. És una qualitat que mantinc des de petit. Mirar i atrevir a preguntar-se el per què de les coses, sense por, són les claus per estar despert”, precisa mentre manipula una de les seves últimes creacions. Es tracta d'una capsula de fusta que serveix per elaborar clips amb formes originals.

A la taula o les prestatgeries del seu

despatx, que té a l'empresa, guarda part de les seves innovacions: uns ganxos que incorporen tacs, un topall perquè la porta no xoqui contra la paret, un obrellaunes o una roda que porta la suspensió incorporada i està destinada als cotxes per a nens coneguda com a roda Flex, que li ha merescut diversos premis, com ara una medalla d'or a Pittsburg (EUA) i, a més, s'exposa al Museu d'Idees i Invents de Barcelona.

Catalunya lidera el rànquing espanyol de patents de productes ja existents que han estat millorats (amb un total de 569) i ocupa el segon lloc en el

què la major part de les seves aportacions les ha fet d'acer inoxidable. Va començar a treballar als 12 anys a l'empresa del pare (que també era inventor). Després, el 1962, als 26 anys, va fundar a Barcelona la seva pròpia companyia, Barcino S.A., dedicada a la fabricació de molles i ressorts, que anys més tard –en anar-se'n a viure a Girona– va traslladar a Aiguaviva. “Fem peces per a tots els sectors menys per a la guerra. Va en contra de la nostra ètica”, destaca aquest empresari, que ha estat president de la Federació Patronal Metal·lúrgica (Fegmetall), president de la

molta part de fantasia i il·lusió. Més tard ja ve algú que em fa tocar de peus a terra”, adverteix.

“Una idea et pot venir en llocs impensables i en els moments menys esperats. No està subjecte a horaris, convenis ni edats. Són rebels, no demanen permís i vénen quan vénen: amb tren, amb cotxe, caminant, mentre t'esperes a la consulta del metge, mirant la tele o fins i tot dormint”, assegura aquest septuagenari. Per això, té una enregistradora a la tauleta de nit. “En despertar-me: clico al *rec* i explico el que he somiat. O potser m'ha arribat despert al llit. En qualsevol cas, el copyright és meu”, assenyala.

Amb la seva filla, va crear el 2007 l'empresa Girona Innovació, que també el manté ocupat. La firma està especialitzada en el desenvolupament i en la venda d'invents. “Fem tot el procés:

QUAN L' EDAT ÉS UN PLUS (49)

JOSEP ARGELAGUET ABADAL
EMPRESARI I INVENTOR

77

Als 12 anys va començar a treballar al sector de la metal·lúrgia i després va fundar la seva pròpia empresa

INMA SAINZ DE BARANDA

El lema de Josep Argelaguet, que continua treballant diàriament, és “no deixar cap invent al calaix”

registre de patents de noves creacions (580) després de Madrid (660), segons les últimes xifres del 2012 de l'Oficina Espanyola de Patents i Marques. En Josep, a la seva edat, es mostra orgullós de ser part del motor de la innovació. El bon inventor, segons indica, es diferencia perquè “manté l'afany de superació, aporta valor afegit en les seves creacions i sap treballar en equip”.

Aquest any, entre altres projectes, vol deixar enllestit el topall per a portes (d'acer inoxidable). El seu lema és: “No deixar cap invent al calaix. Si no, d'aquí uns anys haurem de comprar llicències per fabricar productes ideats en altres països”, apunta aquest jubilat, que admet que materialitzar una idea resulta costós per a la majoria dels creadors. “Molts empresaris no aposten pels nous invents. Hi han tancat la porta a causa de la crisi”, puntualitza.

A en Josep, en canvi, el fet d'estar vinculat al sector de la metal·lúrgia des de petit li ha facilitat molt les coses per-

FOEG (Federació d'Organitzacions Empresariales de Girona) i també va ocupar la vicepresidència de la Cambra de Comerç.

Després de jubilar-se, als 65 anys, en Josep –premiat el 2007 amb la medalla President Macià de la Generalitat per tota una trajectòria laboral marcada per la voluntat d'innovar– continua anant a l'empresa i dona consells als treballadors, en funció del tràgic que li suposen els seus objectes, que sempre procura que siguin d'una única peça per abaratir els costos. “Amb els anys no dono tantes voltes a l'hora d'inventar i crear un prototip, vaig més directe al gra, perquè ja he passat per problemàtiques similars en altres casos i n'intueixo més el resultat. És el resultat de l'experiència”, afirma.

Al seu despatx també perfecciona invents que ha fet anteriorment o millora productes d'altres creadors. Després de la idea, fa un dibuix, els prototips i comença a experimentar. “Hi poso

el codi de barres, l'estudi de mercat, prototips, materials...”, descriu.

Actualment una de les coses que li ronda pel cap és instaurar el dia de l'Inventor a Catalunya. “Podria ser el 28 de setembre, quan va néixer el figurenc Narcís Monturiol, inventor espanyol, cèlebre per la invenció del pri-

“El bon inventor té afany de superació, aporta valor afegit i sap treballar en equip”

mer submarí tripulat amb motor de propulsió anaeròbica, o el 28 de juny, quan el seu primer submarí, l'*Ictineu I*, va ser avarat al port de Barcelona, l'any 1859”. Són les seves propostes, i afegeix: “Seria una jornada de reconeixement als inventors, a les persones que pensen i al món de les idees, on tots tenen cabuda i l'edat és un plus”.●